

Det synes mig mänskligast och kronan mest värdigt att om i detta fall skall utöfvas verklig rättvisa och behjärtas lappmarksbefolkningens hårda öden, detta äfven sker så, att man kan vara för vissad om, att hjälpen ej varit förgäfvad, och hemställer jag därför med statskontoret,

att Riksdagen ville medgifva, att hela återstoden af statens ifrågavarande fordran måtte efterskänkas.

Stockholm den 6 maj 1910.

Carl Lindhagen.

Nr 309.

Af friherre **Palmstierna**, i anledning af *Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till bestridande af kostnaderna för arbetsdomstolen under år 1911.*

Därest den af Kungl. Maj:t föreslagna lagen om särskild domstol i vissa arbetstvister vinner Riksdagens godkännande, torde det vara en ganska allmän mening, att man som bisittare uti densamma bör söka förvärfva på detta viktiga område så erfarna och kunniga personer som möjligt. Det är äfven angeläget, att de må kunna obehindrade af arbetet för det dagliga uppehållet ägna stor del af sin tid att med uppmärksamhet följa utvecklingen på arbetsfältet och söka skaffa sig ökade insikter för afgörandet af de svårlösta och betydelsefulla spörsmål, som af dem skola handläggas. Under sådana förhållanden hade det varit önskligt, om Kungl. Maj:t uti proposition nr 207 hade beredt de icke lagfarna ledamöterna i arbetsdomstolen en högre ersättning än de

2,000 kronor i årsarfvode och de 10 kronor om dagen vid sammanträde eller resa med anledning därpå, som i propositionen föreslås.

Det torde ej få anses osannolikt, att domstolen med den hopning af ärenden, hvilka snabbt böra afgöras, som troligen kommer att äga rum hos densamma, skall se sig nödsakad att sammanträda i medeltal två gånger i veckan. Vederbörande ledamot komme därigenom och af den oundgängliga förberedelsen till sammanträdena att bli så upptagen, att han ej finge tillfälle ägna sig åt sin yrkesutöfning. Den ersättning, som erbjudes, blefve emellertid endast sammanlagdt cirka 3,000 kronor. För detta arfvode torde det vara synnerligen svårt finna några så väl skickade personer, som domstolens grannlaga och betydelsefulla uppgift kräver.

Skulle sammanträdena återigen mot förmodan bli färre eller t. ex. ett hvarannan vecka i medeltal, kan det likväl ej undgås att åtminstone vissa tider ett mer intensivt arbete behöfver bedrivas, hvarigenom respektive ledamot hindras i sitt förvärfvarsarbete på ett sätt, som gör det svårt för honom att fortsätta detsamma. Med nämnda antal sammanträden uppginge ersättningen till omkring 2,300 kronor. För dem, som vid sidan af domareuppdraget behöfva arbeta för uppehållet, medför denna ringa ersättning, att de ej med tillräcklig omsorg och tid kunna ägna sig åt domstolen, hvars arbete därigenom skulle kunna förlora i värde.

På grund af ofvan anförda får jag vördsamt hemställa

att Riksdagen utöfver det anslag af 65,000 kronor, som Kungl. Maj:t begärt på extra stat för år 1911 till bestridande af kostnaderna för arbetsdomstolen ville bevilja ytterligare 8,000 kronor, samt

att årsarfvode till de fyra icke lagfarna ledamöterna i domstolen måtte bestämmas till 4,000 kronor åt hvardera af dem.

Stockholm den 4 maj 1910.

Erik Palmstierna.